

ĮSPĖJAMOJI

PRATARMĖ

(jā seniai seniai eiliuotai
parašė žmogus, daug vyresnis
nei tavo močiutė)

*Mielas Tomas, šaunus vaikas,
Ant kalvos susirgo klaikiai.*

*Bėgo greitai jis pilin,
Bet pateko prapultin,
Nes pabaisos jį pagavo
Ir mūs Tomas galą gavo.
Jei ir tau nutiks bėda,
Neik pilin tu niekada,
Tik pajutęs ką negero
Bėk į Plerpiškes namolio.*

SVEIKI ATVYKĘ Į
PLERPIŠKES!

(665 GYVENTOJAI)

Netolima praeitis

Į Ž A N G A

BJAURESNI APSIGIMĖLIAI,

arba Pabaisos, padarai ir
beprotiški dalykai

Tą naktį viskas pasikeitė. Į Plerpiškes
atvyko cirkas. O tiksliau –

FULBERTO PABAISAIEŠKIO

**KELIAUJANTIS NEPAPRASTŲ
KEISTENYBIŲ CIRKAS,
PRISTATANTIS DIDŽIAUSIĄ DVASIOS
IR PROTO SIAUBĄ KELIANČIĄ KELIONĘ
Į NESUVOKIAMŲ IR NEREGĖTŲ
APSIGIMĖLIŲ PASAULĮ!**

atkeliaavo į miestelį.

– Ateikite! Ateikite! Prieikite arčiau, šaunieji Plerpiškių žmonės! Išvyskite labiausiai protą temdantį, skrandį sukantį ir į kelnes pridaryti verčiantį pasirodymą pasaulyje! Mes ką tik iš... didžiausios sėkmės sulaukusio pasaulinio turo, – šaukė storasis Fulbertas Pabaisaieškis iš arklių traukiamo margai išpaišyto vežimo. Visiems praeiviams jis dalijo pasirodymo skrajutes. Žibintais apšviestu pagrindinės gatvės grindiniu įkandin jo riedėjo dar trys dengti vežimai.

– Ar išdrįsite pamatyti neįtikėtinas būtybes, tūnančias už šių apdangalų? Jei norėsite pažvelgti į šias pabaisas, turėsite itin tvardytis! Jūs šauksite! Dejuosite! Pridarysite į kelnes! Tik žvilgtelėsite, ir jus sukaustys siaubas!

Aplink vežimus susirinkus miniai, Pabaisaieškis nušoko ant grindinio. Jis buvo neįprastai žemas ir storas, o kojytės buvo tokios plonos, kad atrodė, jog tuoj sulinks nuo Pabaisaieškio svorio. Cirko direktorius buvo

užsimaukšlinęs cilindrą ir vilkėjo fraką – jis kažkada labai seniai tikriausiai buvo išties puikus. Išsišiepęs Pabaisaieškis nuo pirmojo vežimo nutraukė apdangalą, ten stovėjo narvas, o jame...

– Priiiiiistatau... *Daktarą Riesčių* – Žmogų Mazgą! Nepatikėsite pamatę, kaip neįsivaizduojamai jis gali išsilenkti! – sušuko Pabaisaieškis, rodydamas į aukštą surambėjusį vyrą, beviltiškai bandantį užsikelti ant peties koją.

– Bjauri koja... Lenkis! – murmėjo Daktaras Riesčius savo galūnei. – Visi žiūri!

– O toliau... – nepatenkintas tęsė Pabaisaieškis, purtydamas galvą. – Nepameskite kelnų, pamatę *Ponią Barzdylą* – moterį su išvešėjusia veido augalija! – Ir jis nutraukė apdangalą nuo antrojo vežimo. Narve sėdėjo sena drūta moteriškė, jai prie smakro buvo priklijuota aklio uodega.

– Taip apmoku sąskaitas, – tarstelėjo Ponia Barzdyla.

– Pasiruoškite, nes dabar, kai pamatysite *Dvynukus Apverstukus*, jūsų pasaulis apvirs aukštyn kojomis!

Trečiajame narve du mažučiai raukšlėti žmogeliai bandė atsistoti ant rankų.

– Oi, tuoj sutrauks mėšlungis... – vienu balsu sušuko žmogeliai ir beregint nuvirto.

– Ak, ta žiaurioji gamta! Prieikite arčiau, jei manote, kad ištversite šį vaizdą! Tik neapvemkite man batų. Vos šeši pinigėliai už reginį! – sušuko Pabaisaieškis.

Arčiau niekas nepriėjo.

Nebuvo ir šūksnių. Ar dejonų. Tiesą sakant, niekas nė nemirktelėjo. Po minutėlės susirinkę žmonės grįžo prie savo reikalų.

Išskyrus vieną pasišiaušusią

plačiaakę mergaitę – ji ėmė kikenti.

– Tavo apsigimėliai visai nebaisūs, – krizeno ji. – Jie netgi nėra apsigimėliai.

– Ak, tau patinka juoktis iš žmogaus, nuo kurio nusigrėžė sėkmė? Eik, nešdinkis, snargle, kol neužpjudžiau tavęs Dvynukais! – riktelėjo Pabaisaieškis. – Tegų velniai rautų! Kam to reikia? Tas pats kiekviename mieste – niekas nė nekrūpteli. Ko gi šiais laikais reikia, norint įvaryti žmonėms tikrą baimę?

Jau žinau: turiu susirasti bjauresnių apsigimėlių.

– Atsiprašau, viršininke, – tarė Daktaras Riesčius, dabar jis pėda mėgino pasiekti smakrą. – Mes stengiamės iš visų jėgų.

– Jūsų pastangos nieko vertos, Morisai, – sumurmėjo Pabaisaieškis. – Tiesa ta, kad dabar žmonių taip lengvai neišgąsdinsi. Bet aš nepasiduosiu! Siaubą keliančių pasirodymų versle sukuosi visą gyvenimą ir nesirengiu jo mesti!

– Tik tau niekada nepavyks mūsų išgąsdinti, – pareiškė mergaitė ir nė nemanė dingti. – Čia Plerpiškės, kur žmonės turi daugybę progų išsigąsti.

– Tikrai? O kas, malonėk pasakyti, juos taip gąsdina? – pasiteiravo Pabaisaieškis.

Staiga nuaidėjo siaubingas, kraują stingdantis ir skrandį susukantis riaumojimas:

„GRAAAAUUUUUU!“

Miestiečiai suriko ir pasileido bėgti visomis kryptimis – jie skubėjo į namus, o vos juos pasiekę užsklendė duris.

– Štai, – tarė mergaitė, rodydama kažkur į tamsą. Tą akimirką žaibas nutvieskė nakties dangų, sugriaudėjo. Tolumoje ant kalno stūksojo didžiulė niūri pilis. Kai iš jos dar kartą pasigirdo riaumojimas, Pabaisaieškis pajuto, kaip jo nugara aukštyn ir žemyn perėjo šiurpas.

– Po perkūnėliais, kas tai? Kas??? – paklausė jis.

– Pabaisos, – sušnibždėjo mergaitė, o jos tamsios akys sublizgo mėnulio šviesoje.

– Pabaisos? Kokios pabaisos? Ką čia tauški? – nesuprato Pabaisaieškis.

– Žmonės kalba, kad pilyje jų knibždėte knibžda. Mes girdime jas riaumojant ir klykiant... Be to, kai kurie prisimena ant pilies sienų matę būtybių. Į žmones nepanašių būtybių, – pasakojo mergaitė. – Visi miestiečiai tirta iš baimės... Tik ne aš – aš nieko nebijau.

– Arabela! Tuo pat eik namo! – sušuko senyva ponija. Ji išbėgo iš gretimo namo ir pačiupo mergaitę.

– Ei, snargle, tai yra... mažoji mergaitė, palauk! Kokia tai vieta? Kas ten gyvena?! – sušuko Pabaisaieškis.

– Tai Baisūnų pilis! Išprotėjusio profesoriaus Erazmo namai! – riktelėjo namo tempiama Arabela. – Jis kuria *pabaisas! Padarus! Beprotiškus dalykus!*

– Tikrai?.. – sumurmėjo Pabaisaieškis. Bjaurus vypsnys iškreipė jo veidą tarsi liga.